

Det begyndte med en løgn

**Artikler om dannelsen af Kul- og Stålunionen og
Det europæiske økonomiske fællesskab (EF)**

Forord

I 2012 fik EU Nobels fredspris med begrundelsen, at EU havde skabt fred i Europa i 60 år. Det var kulminationen på en nærmest mytologisk omskrivning af dannelsen af Kul- og Ståunionen og Det europæiske økonomiske fællesskab, forløberne for EU.

I denne pjece kan du læse en ganske anden historie. Baggrunden for den europæiske integration blev dikteret af USA og handlede om at åbne Europa for amerikansk kapital og om genoprustning af Vesttyskland. Løgnen omkring dannelsen af EU's forløbere er gentaget så intenst og så mange gange, at de fleste europæere tror på det. Her gennemhulles denne løgn! God læselyst.

Indhold

EU's amerikanske forbindelse ..... side 3

Af Egon Laugesen

Artiklen er blevet bragt i Dagbladet Arbejderen 25. marts 2017

Egon Laugesen er mangeårig aktivist i Folkebevægelsen mod EU

USA og EU, Den amerikanske baggrund for EU..... side 12

Af Anthony Coughlan

Artiklen blev bragt af det irske netmedie villagemagazine.ie og kan læses her:

<https://villagemagazine.ie/us-and-eu/>

Artiklen er oversat af Hanne Micheelsen

Anthony Coughlan er irsk EU-modstander og tidligere lektor ved Trinity College i Dublin

---

Udgivet i maj 2024 af en gruppe af mangeårige medlemmer af Folkebevægelsen mod EU, kontaktperson Egon Laugesen, egon.laugesen@gmail.com

Layout: Karen Hedegaard. Tryk: Kailow Graphic

EU's amerikanske forbindelse

Af Egon Laugesen

Romtraktaten havde fødselsdag den 25. marts 2017. På denne katolske helligdag var det 60 år siden, at Vesttyskland, Frankrig, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg underskrev aftalen om at danne et fælles marked. Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EF) så dagens lys. Samtidig dannedes EURATOM, et samarbejde om atomkraft. Herfra udvikledes det EU, vi kender i dag. Grundelementerne går dog endnu længere tilbage. De var allerede i støbeskeen i de første år efter 2. verdenskrig.

Ifølge den gængse historieskrivning blev "Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab", forløberen for EF og EU, udviklet af visionære mænd, som ville skabe fred og velstand. Det var folk som den franske premier- og udenrigsminister Robert Schuman (1), den polskfødte økonom Joseph Retinger (2), Jean Monnet fra Frankrig og Poul-Henri Spaak (3) fra Belgien. I kulissen Churchill og den vesttyske kansler Adenauer. I fejringen af disse "visionære mænd" gik dele af den katolske kirke i 2004 så vidt som at foreslå, at Robert Schuman blev saligkåret. Det lykkedes ikke, Schuman opnåede ikke helgenstatus. Virkeligheden var da også mere kompleks og ikke nær så lyserød.

Potsdam-konferencen

Vi skruer tiden tilbage til sommeren 1945. Nazityskland er nedkæmpet, Europa ligger i ruiner, millioner er døde, og produktionsapparatet smadret. Sovjetunionen har båret hovedbyrden i nedkæmpelsen af fascismen, og socialismen er tillokkende for mange. Kapitalismen er miskrediteret på grund af dens støtte til Hitlerregimet. Tyskland er delt i fire besættelseszoner, og Berlin er delt i en øst- og vestsektor. I Potsdam ved Berlin mødes Churchill, Truman og Stalin for at fastlægge Tysklands status i et fremtidigt Europa.

Churchill har længe presset på for at få denne konference i stand, men Truman har trukket tiden ud, fordi han havde ventet på at få en trumf på hånden. Da konferencen begynder den 17. juli, kender Truman endnu ikke resultatet af den første prøvesprængning af en atombombe, som er foregået dagen inden i New Mexicos ørken.

Under mødet får Truman en kryptisk besked af sin sekretær. Nemlig, at "det blev en dreng". Sådan lød koden, som betød, at prøvesprængningen var lykkedes.

Med denne trumf i baghånden kan Truman for alvor gribe efter den globale magt. Midt under konferencen må Churchill forlade Potsdam. Han har tabt det britiske valg og bliver erstattet af Labourlederen Clement Attlee.

Truman og bomben

Potsdam-konferencen beslutter, at Tyskland fremover skal afmilitariseres, afnazificeres og samtidig forblive én økonomisk enhed. Konferencen slutter den 2. august. 4 dage senere spiller Truman sin trumf ud med atombomben over Hiroshima. Nu er det åbenlyst for alle, at USA har globale ambitioner.

I de kommende år opbygger de amerikanske imperialister en lang række organisationer, der skal sikre deres verdensherredømme. Her skal blot nævnes, at IMF og Verdensbanken blev dannet i 1945. CIA får sin nuværende form i 1947. NATO dannes i 1949. Europa oversvømmes med amerikansk propaganda fra radiosendere og i form af film, bøger og forbrugsvarer. Fagforenings-, kultur- og mediefolk kommer på CIA's lønningsliste. Strategien fastlægges i "Trumandoktrinen" fra 1947. Kommunismen og alt, hvad der ligner, skal inddæmmes, bekriges og bekæmpes. Politisk, økonomisk, militært og kulturelt køres kanonerne i stilling.

Det er i Europa, at hovedslaget skal stå! Snart er Potsdamaftalen ikke det papir værd, den er skrevet på. Snart er Tyskland delt og det mest oprustedede område i verden. De gamle nazister kommer til ære og værdighed i Vesttyskland. Med sin berømte tale i Fulton, Missouri i marts 1946 sænker Churchill jerntæppet ned gennem Europa.

Året efter sætter USA Marshallhjælpen i værk, som en støtte til de vesteuropæiske lande. Bagtanken er naturligvis at åbne Europa for amerikansk kapital. I Storbritannien er der en del skepsis mod amerikanernes planer, især i Labour. I Frankrig nægter havnearbejderne at losse de amerikanske varer. Marshallhjælpen bliver ikke den succes, de amerikanske strateger havde håbet på. Der må nye tiltag til. Vejen er et forenet Europa. "Europas forenede Stater" efter amerikansk mønster.

CIA på banen

I foråret 1948 dannes i USA "American Committee on United Europe" (ACUE). Formålet er at påvirke debatten i Europa i en føderal retning. Samtidig stiftes Euro-

Allen Dulles (senere CIA-direktør) mødes i september 1945 med Himmlers (SS-chef) adjutant Karl Wolff i Schweiz for at aftale 3 projekter til at sende nazister til USA og Sydamerika.

pean Movement (Europabevægelsen) på et møde i Haag under forsæde af Churchill. Her mødes føderalister fra mange lande. Fra Danmark deltager bl.a. A.P. Møller og finansminister Thorkild Kristensen. Disse 2 organisationer kommer til at spille hovedrollen ved dannelsen af "Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab" i 1952 og Romtraktaten i 1957. Det er ACUE, der fører dirigentstokken!

Frigivne amerikanske regeringsdokumenter (4) viser, at centralt placerede efterretningsfolk i 1950'erne og 60'erne kørte en kampagne for at fremme et forenet Europa. De styrede og støttede European Movement. Formand for ACUE var en tidligere leder af OSS (USA's efterretningstjeneste under krigen) Donovan og næstformand den senere CIA-direktør Allen Dulles. Dokumenterne viser, at ACUE finansierede European Movement. I 1958 var det 53% af bevægelsens budget. En belgisk direktør (Baron Boel) modtog hver måned pengene på en særlig konto.

Pengene stammede fra Ford- og Rockefeller Foundations og fra firmaer tæt på USA's regering.

Lederne af European Movement – Retinger, Schuman og Spaak – blev betragtet som lakajer ("*hired hands*") af deres amerikanske sponsorer. Den amerikanske rolle i dannelsen af Kul- og Stålonionen og helt frem til Storbritanniens optagelse i EF i 1973 blev håndteret som en hemmelig operation. En operation, der havde støtte fra både USA's præsidenter og udenrigsministerium. I et notat fra ACUE's europæiske afdeling dateret 11. juni 1965 rådes EF's finanskommissær Robert Marjolin (5) til at skabe en monetær union. ACUE har således ikke kun sponsoreret den europæiske enhed, men også styret begivenhederne politisk.

Schuman-erklæringen

På 5-årsdagen for Nazitysklands endelige kapitulation den 9. maj 1950 fremlagde Robert Schuman et aktstykke i den franske nationalforsamling. "Schuman-erklæringen", som det kom til at hedde, opridsede både de organisatoriske og politiske rammer for dannelsen af Kul- og Stålonionen. Hovedtesen i erklæringen er, at en fælles styring af kul- og stålproduktion vil skabe fred mellem Frankrig og Tyskland. I Schuman-erklæringen formuleres det sådan:

"Den franske regering foreslår at stille den samlede fransk-tyske produktion af kul og stål under en øverste, fælles myndighed, nemlig en organisation, der vil stå åben for deltagelse fra andre lande i Europa.

Fælles kul og stålproduktion vil øjeblikkeligt sikre tilvejebringelsen af fælles grundlag for økonomisk udvikling, første etape mod den europæiske føderation. Det vil ændre disse egnes skæbne, der længe har været helliget fremstilling af våben til krige, som de selv bestandig har været ofre for.

Den produktionssolidaritet, der således vil blive knyttet, betyder, at enhver krig mellem Frankrig og Tyskland bliver ikke alene utænkkelig, men også umulig. Oprettelsen af denne betydelige produktionsenhed, der vil stå åben for alle de lande, der vil deltage i den, og endelig give alle de lande, den forener, de grundlæggende forudsætninger for industriel produktion på samme betingelser, vil danne det reelle grundlag for deres økonomiske forening.

Denne produktion vil blive tilbudt alle uden forskel eller udelukkelse for at bidrage til højnelse af levestandarden og fremme fredsbestræbelserne. Europa vil med øgede midler kunne fortsætte varetagelsen af en af dets væsentligste opgaver: udviklingen af det afrikanske kontinent. Således vil der enkelt og hurtigt kunne ske en sammensmeltning af

Poul-Henri Spaak og Jean Monnet i Strassburg, jan. 1953

interesser, som er nødvendige for oprettelse af et økonomisk fællesskab, og som danner spiren til et større og dybere fællesskab mellem lande, der længe har været adskilt ved blodige uoverensstemmelser.”

Kan man forestille sig, at Frankrig og Vesttyskland skulle gå i krig mod hinanden i begyndelsen af den kolde krig? Nej, vel! Alle kanoner er vendt mod øst på det tidspunkt. *Herfra stammer myten om EU som fredens projekt.*

Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab

Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF), som trådte i kraft i 1953, byggede i det store og hele på Schuman-erklæringen. ”Den Høje Myndighed” (senere Kommissionen) skulle styre den fælles kul- og stålproduktion og handel. Beslutningerne

flyttes herved væk fra landenes parlamenter til en ikke-folkevalgt forsamling. *Herfra stammer EU-kommissionens eneret til at fremsætte lovforslag.*

EU's udemokratiske struktur kan allerede ses på dette tidspunkt. Der skabes et fælles marked for kul og stål uden told. *Herfra stammer det indre marked.* Frankrig, Vesttyskland, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg tilsluttede sig traktaten.

Det var tyske kul- og stålmagnater som Alfred Krupp og Freidrich Flick, der havde skabt og formet Hitlerregimet. De havde leveret kul og stål til krigen, de havde brugt fanger som slavearbejdere. De var med hele vejen til sammenbruddet i 1945. I Nürnberg blev de idømt henholdsvis 12 og 7 års fængsel for forbrydelser mod menneskeheden. De blev løsladt efter nogle få år. De slap ud tidsnok til at deltage i de nye tider.

Med Kul- og Stålungionen var de sikret mod indblanding fra demokratisk valgte politikere og kravet om nationaliseringer af deres virksomheder. De kunne igen tjene formuer på oprustning, denne gang i NATO-regi. Da Friedrich Flick døde i 1972, var han den rigeste mand i Vesttyskland og dekoreret med landets 2 højeste ordener. *Herfra stammer parløbet mellem storkapital og EU-kommissionen.*

Jean Monnet

I denne forbindelse er det interessant at kigge på en af de centrale personer i den tidlige fase af EKSF, nemlig franskmænden Jean Monnet. Jean Monnet (1888–1979) var politisk rådgiver for både amerikanske og europæiske regeringer og *forretningsmand*. Han blev aldrig valgt til en politisk post, men var den første formand for "Den Høje Myndighed", forløberen for EU-kommissionen.

I 1930'erne drev han forretninger i USA. Her var han bl.a. i kontakt med Rockefeller og brødrene Allen og John Foster Dulles. Dulles-brødrene havde samtidig gode forretningsforbindelser til Nazityskland, bl.a. til Krupp. Efter krigen blev de centralt placeret i amerikansk politik som henholdsvis CIA-direktør og udenrigsminister.

Det er således gamle kendinge, der arbejder sammen om dannelsen af et føderalt Europa. Monnet binder trådene sammen. Han er citeret for at sige: ***"Europas nationer bør ledes i en retning mod oprettelse af en superstat, uden at befolkningerne opfatter, hvad der er ved at ske"***.

Vi har set, hvordan USA's efterretningsvæsen styrede European Movement. Nu kommer en ny "hemmelig" spiller på banen, Bilderberggruppen. I 1954 holder erhvervsfolk og toppolitikere fra USA og Europa et hermetisk lukket møde, som foregår på hotel Bilderberg i Holland.

Mødets vært er prins Bernhard af Holland. Ideen stammer fra Joseph Retinger, som vi kender fra European Movement. Siden er disse møder afholdt hvert år, og der er ikke sluppet meget ud om, hvad der er blevet diskuteret. Mødet i 1955, afholdt i den vesttyske by Garmisch-Partenkirchen 23.-25. september, danner en undtagelse. En kortfattet rapport fra mødet er nået frem til pressen via BBC og Wikileaks.

Her står bl.a., at der er *"presserende behov for bringe det tyske folk sammen med andre europæiske folkeslag ind i et fælles marked."* Planen er følgende: *"På kortest mulig tid at nå frem til den højeste integrationsgrad, begyndende med et fælles europæisk marked."* Videre hedder det: *"Det kan være bedre at fortsætte gennem udviklingen af et fælles marked ved hjælp af overenskomst (mellem landene), snarere end ved skabelsen af nye høje autoriteter."*

Sagt med andre ord, så vil et fælles marked skabe behovet for en politisk overbygning. En taktik, som har været brugt lige siden.

På mødet i 1955 satte Bilderberggruppen desuden spørgsmålet om en fælles valuta på dagsordenen, omkring 40 år før den blev ført ud i livet. Meget tyder således på, at Bilderberggruppen har været fødselshjælper for dannelsen af EF.

Blot halvandet år efter mødet i Garmisch-Partenkirchen dannedes Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØF). Den 25. marts 1957 undertegnede "Romtraktaten" af Vesttyskland, Frankrig, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg.

I præambelen skitseres den kommende udvikling: *"Signaturlandene er besluttet på at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk."*

I EØF-traktatens artikel 2 fastslås, at: *"Fællesskabet har til opgave gennem oprettelsen af et fælles marked og gennem gradvis tilnærmelse af medlemsstaternes økonomiske politik at fremme en harmonisk udvikling af den økonomiske virksomhed i Fællesskabet"*

som helhed, en varig og afbalanceret ekspansion, en øget stabilitet, en højnelse af levestandarden og snævrere forbindelser mellem de stater, som det forener”.

Fællesmarkedet bygger på de “fire friheder”: **Fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser, varer og kapital.** Der oprettes et fælles økonomisk område og indføres fri konkurrence mellem virksomhederne. Der skabes grundlag for en yderligere tilnærmelse af vilkårene for markedsføringen af produkter og tjenesteydelser end den, der var fastsat i de andre traktater (EKSF).

En lige linje

Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab var et udpræget koldkrigsprojekt. Kapitalismen skulle genrejses efter krigen. Der går en lige linje fra Schuman-erklæringen til EU, som vi kender det i dag. Grundlæggerne har tænkt langt. EU's nuværende institutioner er en kopi af EKSF's institutioner. Den udemokratiske overnationale struktur har været til stede hele vejen igennem. Ligeledes blev det politiske hovedindhold fastlagt fra begyndelsen. Fri konkurrence, kapitalisme og markedsgørelse af de europæiske samfund. Det begyndte med kul og stål.

Med Romtraktaten og ”Den europæiske Fælles Akt” 1986 (Det indre marked) udbyggedes det fælles marked. Teksten til aftalen om det indre marked var i øvrigt en afskrift af en hvidbog fra ”European Round Table of Industrialist.”

I Maastrichttraktaten (1992) gik man videre med den politiske opbygning, og EF blev til Den europæiske Union. Med de senere traktater og pagter er EU godt på vej mod Monnets superstat. En superstat skabt hen over hovederne på befolkningerne. EU er skabt og formet af storkapitalen med hjælp fra amerikanske efterretningsfolk. EU vil gå til grunde gennem et folkeligt oprør!

Noter

- (1) *Robert Schuman* (1886–1963), fransk premierminister 1947–48, hvor han bl.a. satte hæren ind mod strejkende arbejdere. Udenrigsminister 1948–52, formand for EF's parlamentariske forsamling 1958–60.
- (2) *Joseph Retinger* (1888–1960), polsk født politisk rådgiver, involveret i gennemførelsen af Marshall-hjælpen, nøglefigur i de fleste af de store kongresser og foreninger, der arbejdede for et føderalt Europa, central person i European Movement, ophavsmand til Bilderberg-møderne.

- (3) *Paul-Henri Spaak* (1899–1972) belgisk premierminister 1938–39, 1946 og 1947–49. 1946 første formand for FN's generalforsamling, 1948 formand for Europarådets rådgivende forsamling, 1952 formand for Kul- og Ståunionens parlamentariske forsamling, 1955–56 formand for det udvalg, der udarbejdede Romtraktaten, 1956–61 generalsekretær for NATO, 1961–66 belgisk udenrigsminister.
- (4) "The Telegraph" 19.09.2000. <https://bit.ly/3UyKcFE>
- (5) *Robert Marjolin* (1911–86), elev af Jean Monnet, uddannet på Yale University med midler fra Rockefeller, generalsekretær for OEEC 1948-55, EF-kommissær for økonomi 1958–67.

Kilder

- "Postdam 1945", Deutscher Taschenbuch Verlag 1963
- "The Telegraph" 19.09.2000
- "OSS, CIA and European Unity", Richard Aldrich, University of Nottingham, 1997

USA og EU

Den amerikanske baggrund for EU

Af Anthony Coughlan

Alle stater og lande, som er på vej til at blive stater, har myter om deres skabelse. Der er en fortælling – sand eller falsk – om, hvordan de blev til. Myten om den Europæiske Unions tilblivelse er, at den fundamentalt er et fredsprojekt for at hindre krige mellem Tyskland og Frankrig.

De fleste krige er borgerkrige, ikke krige mellem stater. Man kan tage et sandsynligt tilfælde, som at EU bidrog til den jugoslaviske borgerkrig i begyndelsen af 1990'ere ved at godkende Kroatien og Serbien som selvstændige stater inden for deres indre administrative grænser uden nogen konsultation med de store kroatiske og serbiske nationale mindretal, som befandt sig på "den forkerte side". Dette var mod alle normer for internationale regler om anerkendelse af nye stater.

Og bidrog EU ikke til den ukrainske borgerkrig fra 2014 ved at pådutte Kiev en "økonomisk partnerskabsaftale" og samarbejde med USA om at lempe Ukraine og Krim ud af Ruslands indflydelsessfære?

En vigtig ny bog af historikeren Ivan T. Berend fra University of California med titlen "Historien om den Europæiske Integration, et nyt perspektiv" (Routledge, 2016) bruger for første gang det Nationale Amerikanske Arkiv til at vise, at EU's egen historiske oprindelse stammer fra krigsforberedelser snarere end fra fredsbestræbelser. Amerika var den oprindelige skaber af Europæisk overnationalisme.

Europa var delt mellem øst og vest efter anden verdenskrig. Den kolde krig mellem USA og Sovjetunionen begyndte i slutningen af 1940'erne, og muligheden for, at den skulle blive til en virkelig "varm" krig varede indtil 1980'erne. I de sidste år af 1940'erne var den amerikanske politik at presse Europas tidligere kolonimagter mod økonomisk og politisk integration med hinanden.

I 1947 vedtog den amerikanske kongres' to kamre en resolution om, at *"kongressen går ind for skabelsen af Europas Forenede Stater"*. Samme år blev der vedtaget økonomisk hjælp til at genopbygge Vesteuropa i regi af Marshallplanen under forudsætning af støtte til økonomisk og politisk integration. *"Europa må slutte sig sammen eller bukke under"*, sagde John Foster Dulles, senere USA's udenrigsminister.

I 1948 blev den Amerikanske komite for et Forenet Europa etableret, støttet af Rockefeller- og Ford-stiftelserne. I årevis kanaliserede CIA penge til Europa-bevægelsen (European Movement). Denne bevægelses nationale afdelinger blev de vigtigste ikke-statslige lobbyister for endnu yderligere integration i de europæiske lande og har været det til dags dato.

I 1949, i perioden for NATO's dannelse, ønskede USA et genoprustet Vesttyskland som medlem. Frankrig, som havde været besat af Tyskland kun fem år tidligere, blev meget foruroligt. Jean Monnet, som var Amerikas mand på sagen, fandt på en løsning. Monnet og andre teknokrater havde presset på med planer om en føderal type overnationalisme for Europa siden slutningen af 1. verdenskrig i 1918. De havde ikke formået at forhindre anden verdenskrig, men i den nye situation efter 1945, hvor Amerika nu støttede Euro-føderalismen som et bolværk mod kommunismen, så Monnet og hans kolleger deres chance.

For at dæmpe Frankrigs frygt for tysk genoprustning, udarbejdede Monnet Schuman-erklæringen, opkaldt efter den franske udenrigsminister, Robert Schuman, hvor han foreslår at lægge kul- og stålindustrierne i Frankrig, Tyskland og Benelux-landene under en overnational Høj Myndighed som *"det første skridt mod den europæiske føderation"*. Dette førte til den Europæiske Kul- og Stålunion-traktat fra 1951. Den første af, hvad der skulle blive til de tre overnationale unionstraktater. De andre to var Atomenergitraktaten, som gav os EURATOM, og traktaten om det Europæiske Økonomiske Fællesskab, som gav os EØF.

En føderation er en stat, så den politiske hensigt med at etablere en europæisk stat eller skin-superstat under fransk-tysk overherredømme var der fra begyndelsen. Forordet til den tyske forfatning, indført i 1949, taler om Tyskland som *"en ligeværdig partner i et forenet Europa."*

Den historiske kendsgerning er, at dette første skridt mod et overnationalt Europa, den Europæiske Kul- og Stålunion fra 1951, blev forsvaret og støttet af USA for lette tysk

genoprustning i de første år af den kolde krig og for at få Frankrig til at forson sig med den kendsgerning. Altså langt fra at den europæiske integration skulle være et fredsprojekt.

EU fejrer hvert år den 9. maj 1950, datoen for Schuman-erklæringen, som "Europadagen". Jean Monnet blev sekretær for den Høje Myndighed, som styrede Kul- og Stålonionen. Det var forløberen for den nuværende Kommission i Bruxelles.

Fyrré år senere, i 1992, var den centrale politiske hensigt med den fælles valuta, euroen, at berolige Frankrig i forhold til den tyske genforening, som fulgte det sovjetiske sammenbrud.

Efterfulgt af Kul- og Stålonionen og på baggrund af Koreakrigen fra 1950–1953 fremlagde den franske regering en ambitiøs plan for et europæisk forsvarsfællesskab (EDC) i 1952, atter drevet frem af amerikanerne. Som Monnet formulerer det i sine memoirer, *"Nu skulle føderationen i Europa være det direkte mål. Hæren, dens våben- og basisproduktion, skulle placeres samtidigt under fælles overherredømme. Vi kunne ikke længere vente på, at et politisk Europa blev kulminationen på en gradvis proces, sådan som vi engang havde planlagt, eftersom et fælles forsvar var utænkeligt uden en fælles politisk autoritet fra begyndelsen."*

Dette foreslåede europæiske forsvarsfællesskab skulle have en europæisk hær, en europæisk forsvarsminister, et ministerråd, et fælles budget og våbenindkøb i det samlede Europæiske Politiske Fællesskabs regi. Traktaten, der etablerede EDC, blev ratificeret i den Tyske Forbundsdag, men vakte politisk storm til højre og venstre i Frankrig, og i 1954 afviste det franske parlament den med snævert flertal.

Begrænset af dette tilbageslag besluttede euroføderalisterne fra nu af at nedtone deres endelige mål om politisk integration som den forventede vej til europæisk velstand. Fra 1954 og fremover blev det at "bygge Europa" præsenteret for Europas forskellige folk som et projekt til økonomisk vækst og jobs. Der skulle ties om en politisk union og mulig føderalisme. Dette ville gøre overnationalisme lettere at sælge til de forskellige nationale offentligheder.

Dette skete i de følgende overnational traktater: I 1957 Romtraktaten, i 1986 den Europæiske Fælles Akt (SEA), i 1992 Maastrichttraktaten, i 1998 Amsterdamtraktaten, i 2001 Nicetraktaten og i 2009 Lissabontraktaten. Lissabontraktaten gav den Europæiske Union den føderale form for grundlov, som Monnet og Schuman havde

Washington, juni 1953. Dette billede siger alt om komplottet bag Kul- og Stållunionen: Jean Monnet var hovedmanden, John Foster Dulles var US-udenrigsminister, Kirk Spiremburg var CIA-mand, Eisenhower var præsident, David Bruce var spekulant på Wall Street, Franz Etzel var CDU-politiker fra Vesttyskland og William Rand var direktør i Monsanto.

stræbt efter. Den gav den Europæiske Union status som en juridisk person for første gang og gjorde os alle til borgere i den, så vi nu alle har dobbelt statsborgerskab, et nationalt og et EU-borgerskab, ligesom i ethvert normalt forbund. Rettigheder og pligter, vi har som EU-borgere, står juridisk over rettigheder og pligter som nationale borgere i tilfælde af konflikt mellem de to. Det er de fleste mennesker ikke klar over.

Berends bog fortsætter med at beskrive, hvorledes amerikansk pres for yderligere integration i slutningen af 1970'erne mindskedes på grund afspænding mellem USA og Sovjetunionen. Det blev erstattet af pres for overnationalisme af fra de europæisk baserede transnationale firmaer. Dette førte til den Europæiske Fællesakt med sit "Indre Marked" og siden da andre EU-traktater. Professor Berend er selv en venstre-liberal støtte af EU, men "det nye perspektiv" i hans nye bog er tvivlsomt desangående. Det vil ændre synet på EU hos hvem som helst, der læser den.

Vil du være med?

Hvis du vil være med til at frigøre Danmark fra EU til gavn for indflydelse og demokrati, har du mulighed for at melde dig ind i Folkebevægelsen mod EU, som har 3.000 medlemmer:

www.folkebevægelsen.dk

Folkebevægelsen mod EU
Lyngbyvej 42
2100 København Ø

Telefon: 3536 3740

Email: fb@folkebevaegelsen.dk